

EMMA JOHANNA

ON
NI

O N N I

Emma Johanna

O N N I

Pienoisromaani

© 2024 Emma Johanna

Kannen kuva: Linnea Laaksonen

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8274-3

PROLOGI

Tajuan seisovani paikallaan. Jalkani ovat asettuneet vierekkäin hiekkaiselle asfaltille. Käteni roikkuvat sivuilla ja sormeni liikkuvat levottomina. Menee hetki, kunnes ymmärrän, missä olen. Katselen ympärilleni. Alkaa hämärtyä. Katulamput syttyvät ja pimeys lipuu kohti maata. Kuulen etäällä kulkevan ratikan, joka jarruttaa pysäkillä. Linnut laulavat puissa ja ihmettelen, kuinka kovaa se kuuluu täällä kaupungissa.

Edessäni on keltainen tiilirakennus, jonka seinissä monia ikkunoita. Toiset ovat hiljaisia, toisissa näkyy liikettä: verhot avataan, lakanoita vedetään, kädet huitovat, televisiosta heijastuvat valojuovat, katse, joka tuijottaa tupakka sormien välissä.

Miksi olen täällä? En mielestäni suunnitellut tulevani tänne, vaikka kävelyreitini olikin alkanut kulkea tätä kautta sen jälkeen, kun muutin omilleni.

Kuvittelen itseni sisälle yhteen talon asunnoista. Keskellä asuntoa on raidallinen ja värikärsä räsymatto, jonka päistä repsottavat purkautuneina valkoiset hapsut. Matto on omistajan äidin vanha. Ruskean nahkasohvan puisella käsinojalla on keltainen viltti.

Katossa roikkuu lamppu pyöreän ja paperisen varjostimen alla. Sohvaa vastapäätä, toisella seinällä on avonainen, puinen hylly. Se on valkoiseksi maalattu ja täynnä tavaraa. Sitä ei ole vielä ehditty järjestää muuton jäljiltä, vaikka tavarat ovat olleet siinä jo viisi kuukautta.

Hyllyn keskellä on kehystetty mustavalkoinen valokuva: siinä on mies ja nainen, jotka katsovat toisiaan hymyillen. Naisella on pitkät, tummanruskeat hiukset. Mies pitää kättään naisen kädessä.

Sinä iltana he nauroivat yhdessä ja kertoivat muille tuleville aviopareille vinkkejä onnelliseen parisuhteeseen. Sinä iltana hän oli ainoa. Ainoa, joka koskaan oli minua ymmärtänyt.

Tunnen kummallista levottomuutta sisälläni. En jaksa enää seistä, joten jatkan matkaani. Nousen talon vieressä olevalle kukkulalle ja sen yli kulkevalle polulle. Astelen polkua pitkin kotiin johtavalle kävelytielle. Illan viileys hiipii iholleni takkini hihoista ja kävelen nopeammin, että lämpenisin. Vastaani kävelee kaksi nuorta miestä kaljatölkit kädessään. He nauravat toisilleen kovaäänisesti. En katso heitä. Kävelen suoraan ohi ja suoristan mielessäni liikkuvan filminauhan. Asetan kohtaukset omille paikoilleen.

I

KEVÄT

Siiri

Kuuntelin usein hiljaisuutta.

Sen äänetön luonne viittoi minulle salaisuuksiaan käsinään auringon säteet, puiden oksat tai veden pinnassa hiljaa lipuvat laineet. Auringon säteen johdattamana päädyin jonnekin, mistä löysin kaipaamani vastauksen. Löysin itseni äärettömän ääreltä, jossa kohtasin koko maailman. Samalla kuulin, mitä ääni sisälläni puhui: rakkaudesta sitä kohtaan, mitä en vielä tuntenut. Tuntemattoman löytääkseni ja siihen tutustuakseni minun oli kuljettava niitä reittejä, joita ei askeleitteni alla ollut vielä näkynyt. Katsettani tarkentamatta, ainoastaan kuuloani herkistämällä. Syliäni sulkematta, käteni avaamalla. Mahdollisuuksista luopumatta, suunnitelmia välttelemällä.

31 vuotta minä yritin pitää langat käsissäni tiukasti, että tietäisin, mitä ja milloin tapahtuisi. Sitten eteeni tuli sellainen este, joka pakotti irrottamaan. Sen jälkeen jäljellä ei ollut enää mitään muuta, kuin tämä hetki. Vaikka ennen kaikki oli niin varmaa, yhtäkkiä ei enää ollut.

Kivi allani oli iso ja viileä. Rosoinen pinta kosketti jalkapohjiani ja antoi minulle luvan olla. Tämä ranta oli minulle tuttu, kävin täällä usein kävelyllä. Minusta ei ollut vaihtamaan kadunkulmassa suuntaa, mutta toisinaan yllätin itseni ja niinä hetkinä minussa heräsi se, joka joskus voisin olla. Haluaisin olla. Olisin voinut olla.

Ohitseni käveli vanha nainen kädessään lapio ja toisessa paperikassi, jossa oli kukkia. Oli kevät ja hautausmaalla haravoitiin. Pian oli aika istuttaa kesäkukat haudoille. En voinut sille mitään: suru valtasi mieleni. Nainen asteli hitaasti ja määrätietoisesti. Mikään ei saanut häntä pysähtymään tai kääntymään takaisin, vaihtamaan suuntaa, vaikka haluaisikin. Hänellä oli suunta, oli ollut jo monta kymmentä vuotta, ja se piti hänet oikealla reitillä. Hän tiesi, mitä välittäminen oli. Hän muisti, mitä se oli joskus ollut. Muistot saivat hänet joka päivä liikkumaan sinne, missä hän tunsi sen ensimmäisen hetken, kun jokin käski selvästi pysähtymään.

Aika kääntyi ylösalaisin ja viimeisin vuosi lakkasi olemasta. Suunnitelmat ja kalenteri olivat typötyhjiä. Katsoin itseäni nyt uudella tavalla. Olin jotenkin eri tavalla asettunut: katseeni kohdistunut ja suuntautunut eteenpäin. Tiesin nyt vilkaisematta, missä jalkateräni kulkivat. Askellus oli voimakas eikä hapuileva, selkäni suora ja mieleni täyttävä varmuus mukana. Tahtotila, joka ylitti ne minuakin

suuremmat esteet. Sillä tahdolla olin päätenyt tänne. Tänne, josta oli vielä ikuisuus matkaa.

On tehtävä jotain, siirryttävä. Elämän kuuluu mennä niin: liikkuen, paikasta toiseen, ihmisestä toiseen. Kohdata ja hyvästellä, jäädä ja jättää. Ikuinen paradoksi, jossa lopulta ei voi tietää tyhjentävää totuutta, mistään. Oikein ja väärin? Onko sillä merkitystä?

Vaikka hyppäisin, elämä jatkuisi.

Tarina kohtaamisesta: kuinka menneisyys vaikuttaa nykyhetkeen ja siihen, mitä siitä seuraa. Rakkaudesta, kivusta, ihmisen sisäisestä matkasta itsensä äärelle, sieltä pois, toisten luo ja kauemmas.

Emma Johanna (s.1987) on lahtelainen vapaa kirjoittaja ja sanataideohjaaja. Hän on opiskellut luovaa kirjoittamista ja valmistunut Helsingin yliopistosta pääaineenaan kotimainen kirjallisuus. Onni on hänen esikoisteoksensa.

ISBN 978-952-8082-74-3